

[Carl P. Jensen.]

tilskud til lejligheder af en nærmere fastsat størrelse, således at f. eks. lejligheder, der er større end 85 m², ikke opnår nogen økonomisk fordel på statens bekostning, for så vidt angår den del af lejligheden, der overstiger disse 85 m², fordi denne del af lejen skal betales med, hvad man kan betegne som „fuld pris“.

Det er utvivlsomt et rigtigt princip, hvilket bl. a. fremgår af, at denne tanke har fået overvejende tilslutning i folkettingen. Det, man i første række opnår ved dette nye princip, er nemlig den nødvendige forudsætning for den socialpolitiske målsætning: at statens støtte i første række ydes til familieboliger af passende størrelse — om denne så ligger netop mellem 50 m² og 85 m², er et spørgsmål. Jeg lægger ikke skjul på, at jeg hellere havde set, at man i stedet for at trække de 10 m² fra i den nederste ende havde lagt dem til i den anden ende, d. v. s. sat tallet 85 op. Det lyder jo meget tiltalende, at man ikke delvis skal beskære m²-tilskuddet for de helt små lejligheder; men det er dog et spørgsmål, om man i det hele taget skal animere produktionen af denne lejlighedstype, der jo aldrig kan blive en passende familiebolig — så hellere, indenfor rimelige grænser, gå den anden vej.

Det andet, man tilstøttede ved princippet om m²-tilskud, var at skabe et incitament for bygherren til at opnå den mest fordelagtige anskaffelsessum til gavn for boligtagerne. Jeg nærer ikke et øjeblik tvivl om, at dette incitament fremover som hidtil vil blive udnyttet af de virkelig solide bygherrer og af de førende sociale boligselskaber, men jeg mener på den anden side heller ikke, man her må se bort fra, at det kræver en virkelig kvalitetskontrol og navnlig administrative forskrifter for den minimumsstandard, der skal dække lovforslagets noget uklare forudsætninger for at kunne opnå støtte. Jeg erkender, at kravene vanskeligt kan udformes i en sådan lov, der sigter på at gælde 8 år frem i tiden, men klare og utvetydige forskrifter vil være påkrævet. Uden sådanne regler vil man nemlig komme ud for, at mindre samvittighedsfulde bygherrer og boligselskaber kan stille mod et byggeri, hvor man i højere grad tager hensyn til at opnå m²-tilskud

end til boligstandard og kvalitet. Mangler på dette område fremover kan meget vel dels belaste en lejers udgifter til supplerende af lejlighedens udstyr, dels også medføre uforholdsmæssige udgifter til vedligeholdelse, fordi bygherren har slækket på kravene til håndværksmæssig udførelse.

Jeg tror ikke, nogen vil begræde, at staten ophører med at støtte den del af byggeriet, der skal anvendes til butikker, erhvervsformål eller garager; at yde støtte hertil kan ikke være en rimelig opgave for staten.

Om lovforslagets enkeltheder kan der næppe være grund til at gøre mange bemærkninger ved denne førstebehandling. Det er sagt, at forslaget i nogen måde bygger på princippet i forslaget fra maj i fjor. Ja, i nogen måde. Jeg deler helt og fuldt den beklagelse, som såvel den højtærede indenrigs- og boligminister som mit partis ordfører ved behandlingen af lejlovsforslaget, det ærede medlem hr. Holger Larsen, har givet udtryk for, nemlig beklagelsen over, at man har forladt den tanke, at hele boliglovgivningen samledes i eet lovkompleks. Man kan ikke se bort fra, at der består en vis sammenhæng mellem hele støttelovgivningen og lejlovsproblemerne.

Jeg vil iøvrigt gerne udtale min tilfredshed med, at man i lovforslaget har bibeholdt de ændrede tilskudsregler for social-filantropisk byggeri, således at der er gennemført visse lettelser for at fremskaffe det fornødne tilskud fra anden side. Medens der tidligere skulle fremskaffes 15 pct. fra kommunerne i forhold til byggeriets anskaffelsessum og 5 pct. fra anden side som en forudsætning for, at staten i øjeblikket kan yde ialt 15 pct., så går staten nu ind med 25 pct., medens de øvrige 10 pct. kan ydes fra anden side i fællesskab med kommunerne. Jeg tror, dette vil give tanken om social-filantropisk boligbyggeri den medvind, den fortjener, netop fordi der her er skabt forudsætninger for at bygge for de mindst bemidlede til en særlig lav leje, fordi man allerede i starten kan afskrive rundt regnet en trediedel af den samlede anskaffelsessum og derved opnå en tilsvarende nedbringelse af lejen. Men jeg beklager, at man har set sig nødsaget til at forlade tanken om at gennemføre en sænkning af lejeniveauet i nybyggeriet i forbindelse med den udligningsafgift, som den